

Sygn. akt III CSK 436/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku P. M.

przy uczestnictwie U. M., Miasta N. - Prezydenta Miasta N. i Zespołu Placówek
Oświatowo - Wychowawczych

o zasiedzenie nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w N. z dnia 15 maja 2014 r., sygn. akt III Ca
[...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika Miasta N. -
Prezydenta Miasta N. kwotę 600 zł (sześćset zł) tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w N. - w sprawie o zasiedzenie - oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w N. z dnia 9 października 2013 r.

Od postanowienia Sądu drugiej instancji wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną, wskazując na potrzebę wykładni art. 212 § 1 i 2 k.p.c. budzącego poważne wątpliwości, oraz rozważenie zakresu obowiązków sądu w zakresie ustalania przedmiotu wniosku o zasiedzenie i w zakresie pouczenia wnioskodawcy z urzędu o oczywistej rozbieżności pomiędzy treścią wniosku o zasiedzenie a rzeczywistym żądaniem wnioskodawcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli skarżący wskazuje jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowanie w sprawie potrzeby wykładni przepisów wywołujących budzących poważne wątpliwości, to powinien je wykazać. Skarżący nie przedstawił jednak możliwych interpretacji ani rozbieżnych ocen judykatury, a jedynie swą wątpliwość co do prawidłowości zastosowania przez Sąd drugiej instancji art. 212 k.p.c.

Zagadnienie określone jako „potrzeba” wykładni art. 212 k.p.c. sprowadza się w istocie do oceny możliwości stosowania tego przepisu w zależności od okoliczności każdej konkretnej sprawy, więc ustalenie jakiejś jednej abstrakcyjnej wykładni nie jest możliwe ani celowe.

Postępowanie o zasiedzenie, chociaż toczy się w trybie postępowania nieprocesowego, ma charakter ściśle kontradyktoryjny; jest oparte na wyrażnie zaznaczonym sporze. Nie ma podstaw do faworyzowania któregoś z uczestników i udzielania mu „pomocy” prawnej, a zatem brak także podstaw do

uznania za zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci oceny kwestii pouczenia wnioskodawcy z urzędu o oczywistej rozbieżności pomiędzy treścią wniosku o zasiedzenie a rzeczywistym żądaniem wnioskodawcy.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 398²¹, 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.